

عنوان مقاله:

منشازیبایی بررسی مبانی زیبایی شناسی در دیدگاه مولوی

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 2، شماره 8 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسنده:

مینا جلالیان - کارشناس ارشد پژوهش هنر

خلاصه مقاله:

انسان موقعیتی ویژه در میان خالق و طبیعت مخلوق است فاعل مطلق و خالق معنی نیست اما واسطه ای خودآگاه در معنا بخشی به طبیعت و تاویل معناست نقش ناطقه انسانی به عنوان منشا علم پیشینی روح و ذوق سلیم محیط بر عقل و خیال و حس است و ارتباط بین عین و ذهن اذهان انسان و خدا را باعث میشود ذوق سلیم منشا احساسات ناب بشری و نفس حیوانی منشا غرایز زیستی انسان است کارکرد هنرتزکیه تعالی ذوق هدایت و تعادل غرایز است روند بسته و پیوسته آفرینش هنری علاوه بر ارتباط و وحدت ارگانیکی عناصر آن هنرمند - اثر هنری / مخاطب و ارتباط هر جزء را با کل معنی نیز تبیین می کند اثر هنری تجسم شهود معنی احساسات متناظر با آن در هنرمند و محصول کنش زیبایی شناسانه او و آغاز گر کنش مخاطب و تاویل است که دایره ظهور و عمل معناراً تکمیل می کند صفات زیبایی شناسانه محصول وجود آثار کیفی معنا در روح شناساوارزیابی اوست که به اشیایی که آثار کمی همان معنا را دارند منتسب میشود و به آنها روح و معنا می بخشد

کلمات کلیدی:

معنا ، انسان ، ذوق ، تجربه زیبایی شناسانه ، صفات زیبایی شناسانه ، کارکرد هنرکاتارسیس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/302968>

